

καὶ ὄση προσέτι ἐλεξοποιήθη κατὰ Μίμησιν Ἦχου τινός, ἢ Ποιότητος. Ἦχου μὲν, οἶον, τὸ, βρουτᾶ, καγχλάζει, Πάταγος, Φλοῖσβος καὶ τὰ ὅμοια. ἐπειδὴ ταῦτα ἐλεξοποιήθησαν κατὰ Μίμησιν τῶν πραγματικῶς γινομένων Ἦχων, τοὺς ὁποίους σημαίνουσι. Ποιότητος δὲ οἶον τὸ Γλοῖον. ἐπειδὴ κατὰ τὴν Ποιότητα τοῦ σημανομένου καὶ ἡ σημαντικὴ Φωνὴ ὠνοματοποιήθη, καὶ ὡσπὴν νὰ γίνηται αἰσθητὴ καὶ ἡ ἰδία Ποιότης τῆς Γλοῖότητος εἰς τὸ ὄνομα. Καὶ περὶ τῆς Πειποιημένης Λέξεως ἔτι πολλὰ καὶ ἡ Γραμματικὴ συνεισφέρει, καὶ ἄλλους πλείονας τρόπους διδάσκει. Ἐξηλλαγμένη δὲ ἡ Λέξις λέγεται, ὅταν ὁ Ποιητὴς μέρος αὐτῆς ἀφίη, καὶ μέρος αὐτὸς προσδέτη, οἶον τὸ, δεξιτερὸν, ἀντὶ δεξιόν.

ἢ Δεξιτερὰ τὸν ἐπληξεν, ἀρισερὰ τὸν ῥίπτει,

Κ' ἀποδραμμένον κάμνει τον εἰς Γῆν εὐθύς καὶ πίπτει.

Καὶ Ἐπίθετα ὀνομάζονται, ὅσα ὄνοματα ἐπιλέγονται εἰς τὰ Κίρια, καὶ Προσηγορικὰ, ἢ δὲ Ἐπαινον, καὶ Μέργους, ἢ διὰ Ψόγον, καὶ Ταπεινώσιν. οἶον ὁ ταχύπους Ἀχιλλεύς, τὸ μέγα Τεῖχος, ὁ ἀργὸς Μάρκος, τὸ μικρὸν Σκάφος, καὶ τὰ ὅμοια. Πρέπει ὅμως καὶ ταῦτα νὰ εἴναι ἀρόττοτα, καὶ ἀνάλογα, ἐπειδὴ ἀλλέως ἐκπίπτουσιν εἰς τὸ Ἀπρεπές, καὶ Γελοῖον. καὶ ἡ Χρησις τῶν νὰ γίνηται μετρία. ἐπειδὴ τὸ πολὺ προξενεῖ Ἀηδῖαν, καὶ Ἐνόησιν. Ὁ Ὅμηρος καὶ εἰς τοῦτο εἶναι ἀξιωματικὸς, ὁ ὁποῖος πανταχοῦ μεταχειρίζεται τὰ Ἐπίθετά του οἰκειότατα, καὶ ἀναλογώτατα εἰς τὰ Πρόσωπα, καὶ τὰ Πράγματα.

Καὶ περὶ μὲν τῆς εἰς τὴν Ποίησιν εὐχρηστῆς Λέξεως ἵκανὰ ἔσταν τὰ λεχθέντα. Ὁ δὲ Ποιητὴς πρέπει εἰς τὴν Χρησίν νὰ εἶναι προσεκτικὸς, καὶ ἀκριβής, καὶ νὰ μὴ μεταχειρίζηται ἅλα πᾶσαν τὴν Τροπικὴν Λέξιν, καὶ τὴν Ἐνεικουτικὴν μετέχουσιν, καὶ τοῦ Ὁρθοῦ παρεκκλίνουσιν. διότι ἐκ

πίπτει εἰς τὸν Βαρβαρισμὸν, ἢ εἰς τὸ Ἀπρεπές. μὴδὲ νὰ τὴν ἐπισηρεύη εἰς τὰ Ποιήματά του κατ' ὑπερβολὴν. διότι ἤθελε φαίνονται ὡς πάντη Ἐνεικά, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ λέγειν, καὶ Ἀσαφῆ, καὶ Γριφώδη, καὶ εὐκόλως ἤθελε κινῶσι τὴν Ἀηδῖαν καὶ δι' ὑπερβάλλουσιν Φιλοκαλλίαν ἤθελε μεταπίπτωσιν εἰς Σμικροπρέπειαν, καὶ Ψυχρότητα, καὶ εἰς τὸ Παιδαριώδες. Ἦμπορεῖ λοιπὸν νὰ ληφθῇ εἰς χρῆσιν ἡ Τροπικὴ, καὶ κεκοσμημένη Λέξις κατ' ὅσον ἤθελεν ἀποφεύγη τὸ Ἰδιωτικόν, καὶ Ταπεινόν, καὶ ἤθελεν ἐξεργάζηται τὸ Ὑψηλόν, καὶ Μεγαλοπρεπές. καὶ πάλιν ἠμπορεῖ νὰ κοινωνῇ καὶ ἀπὸ τὸ Σύνηθες, καὶ Κύριον κατ' ὅσον ἤθελε φυλάττηται τὸ Σαφές καὶ Εὐκατάληπτον. Ἔτι δὲ ὅπου ἤθελεν εἶναι ἀργὰ τὰ μέρη, καὶ ἄνευ Ἦθους καὶ Διανοίας, ἐκεῖ πρέπει ὁ Ποιητὴς νὰ ἀγωνίζηται μὲ τὴν λαμπράν, καὶ τροπικὴν Λέξιν. ὅπου δὲ ταῦτα παρρησιάζουσι, δὲν συμφέρει, καὶ πρέπει νὰ μετριάξῃ, ἐπειδὴ ἐκ τῆς πολλὰ λαμπρᾶς Λέξεως ἀποκρύπτονται ταῦτα.

Ὁμοίωσις χρησιμεύουσα εἰς τὴν Ποίησιν.

Οὐχ ἦττον δὲ τῶν εἰρημένων εἶναι χρησιμωτάτη εἰς τὴν Ποίησιν προσέτι καὶ ἡ Ὁμοίωσις, ἐπειδὴ εἶναι ἐν κἀλλιστον Ἦδυσμα καὶ αὐτῆ. καὶ ἔχει μόνον ὡς Φιλοσοφόν τι Πράγμα συντείνει πρὸς Πολυπειρίαν, καὶ Πολυμάθειαν, Ἰδιότητος παντοίων Ζώων ἐκδέττουσα, καὶ ποικίλην Φυσικὴν Ἰσορίαν, καὶ Πράγματα τὰ κατ' ἐκάστην γινόμενα ἐκδιδάσκουσα, ἀλλ' εἶναι Ποιητικὴ καὶ Σαφηνείας, καὶ Ζωηρότητος, τῶν διὰ Λόγου παρισανομένων. ἐπειδὴ ἴδιον Ἔργον τῆς εἶναι, διὰ τὸ ὅποιον καὶ κυρίως εἰς Χρῆσιν ἐλήφθη, τὸ νὰ παρισάνῃ τὰ ὑποκείμενα Πράγματα πλείον ἐνοργῇ, καὶ ζωηρὰ. διότι ἀνίσως τις ἀκούων, ὅτι ὁ Ἐκτωρ ἦτον μάλα πρόθυμος νὰ αὐτισῇ κατὰ τοῦ Ἀχιλ-